

til inden for visse grænser — og med tilsynsmyndighedens godkendelse — selv at fastsætte terminerne for opkrævningen af den kommunale skat, vil en ordning med sammenfaldende betalingsterminer for statsskat og kommuneskat dog indebære så betydelige fordele — såvel for myndighederne som for skatteyderne — at man har ment at burde foreslå kommissionsudkastets regel gennemført.

Forslaget vil medføre, at skatten i København, på Frederiksberg og i købstæderne skal opkræves i tiendedelsrater med forfaldstid henholdsvis den 1. juli, 1. august, 1. september, 1. oktober, 1. november, 1. januar, 1. februar, 1. marts, 1. april og 1. maj, hver gang med betalingsfrist til og med den 20. i samme måned, og i de øvrige kommuner — normalt — i fjerdedelsrater med forfaldstid henholdsvis den 1. juli, 1. oktober, 1. januar og 1. april, hver gang med betalingsfrist til og med den 3. i den følgende måned, jfr. i det hele nærmere statsskattelovforslagets § 209. — Under hensyn til, at overgang til en sådan ordning vil kunne medføre likviditetsmæssige vanskeligheder for kommuner, der hidtil har anvendt tidligere opkrævningsterminer, har man i forslaget optaget en bestemmelse, hvorefter det, når forholdene i særlig grad taler derfor, kan tillades, at overgangen til den nye ordning sker gradvis over et tidsrum af højst 5 år.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 3 svarer til kommissionsudkastets § 10, stk. 2.

Med hensyn til bestemmelsen i stk. 4 bemærkes, at der efter den gældende lovgivning ikke er hjemmel til at opkræve morarenter af kirkelige afgifter, der ikke betales rettidigt, og at kirkelige afgifter ikke antages at være omfattet af de særlige regler, der kommer til anvendelse, når det ved behandlingen af et dødsbo viser sig, at afdøde har betalt for lidt i skat. Ved den her foreslåede bestemmelse og ved bestemmelserne i statsskattelovforslagets § 207 bliver kirkelige afgifter med hensyn til opkrævning m. v. og med hensyn til virkningerne af urigtig selvangivelse m. v. i enhver henseende undergivet samme regler som den kommunale indkomstskat.

Til § 14.

De i statsskattelovforslagets kapitel 16 indeholdte bestemmelser, hvortil der henvises i paragraffen, svarer i det alt væsentlige til de hidtil gældende bestemmelser på dette område,

jfr. lov nr. 392 af 12. juli 1946 om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v. samt § 44 i kommuneskatteloven af 18. februar 1937.

Til § 15.

Ved bestemmelserne i paragraffens stk. 1 om adgangen til at eftergive kommunal skat er der ikke foreslået nogen ændring i de hidtil gældende regler på dette område, jfr. § 39 i kommuneskatteloven af 18. februar 1937 og § 7, stk. 2, i den kommunale valglov (lovbekendtgørelse nr. 336 af 22. december 1953). Bestemmelserne i den foreliggende skikkelse er ikke ganske tilfredsstillende. Der er således bl. a. trang til en regel, der tillader delegation af eftergivelsesbeføjelsen, ligesom der kunne være anledning til at tage under overvejelse, om reglerne ikke bør ændres således, at der bliver mulighed for fuldstændig skatteeftergivelse i tilfælde, hvor skatteevnen må anses for at være helt bortfaldet. Under hensyn til bestemmelsernes nøje sammenhæng med skattesvarelsesbestemmelserne i den kommunale valglov har man dog ikke ment i denne forbindelse at burde stille forslag om nogen ændring.

Til §§ 16—21.

I forslaget afsnit II, omfattende §§ 16—21, gives der regler om oprettelse af en kommunal tilskudsfond til opsamling af provenuet af den kommunale tillægsskat (jfr. forslaget § 7) og om anvendelse af denne fonds midler til ydelse af tilskud til kommunerne. Som anført i de almindelige bemærkninger træder disse regler i stedet for de i §§ 8—11 i den kommunale ejendomsskattelov og i § 6 i loven om den fælleskommunale udligningsfond indeholdte bestemmelser henholdsvis om ydelse af statstilskud til delvis dækning af den amtskommunale grundskyld og om ydelse af tilskud af den fælleskommunale udligningsfond til særligt vanskeligt stillede kommuner samtidig med, at de supplerer disse tilskudsordninger ved at åbne adgang til under arbejdsløshed af et vist omfang at yde tilskud til bymæssige kommuner.

I sin skitse til nyordningen af de sociale tilskud udtalte skattelovskommissionen sig for, at der blev ydet en vis økonomisk støtte til kommuner med ekstraordinær stor arbejdsløshed, og anbefalede overvejelse af en tilskudsordning, der skulle træde i funktion, når an-